

Un record de la Pista Castell

Quan passes per davant del que va ser la Pista Castell i veus les restes desballestades d'aquell pavelló, fàcilment et vénen al cap alguns records viscuts allà dins fa més o menys anys. Són records que, amb matisos i contemplats des de diferents punts de vista, coincidarien amb els de molts altres manresans que també hi van ser. Però n'hi ha un que crec que, com a molt, només podria compartir-lo amb algun amic dels que anaven amb mi dia. Era al final d'un partit de bàsquet en el qual el CB Manresa va perdre, segons l'opinió del públic, per culpa d'un arbitratge nefast. Sortia l'àrbitre de la pista camí de la caseta (s'ha perdut la paraula caseta perquè gairebé s'han perdut les casetes, com tantes coses) i en aquell passadís que se li feia, i on tant ell com algun jugador contrari hi arriscaven el físic, molts seguidors locals l'increpaven amb una excitació desfermada. Com sol passar en aquest tipus de manifestacions, algú llança una paraula o una frase i la resta la van repetint tot remarcant les síl·labes d'una manera rítmica i contundent. Aquella vegada la cantarella era bisíl·laba i a ritme de desfílada militar: un dos, un dos, un dos...

La música l'enganxaves de seguida, però la lletra els meus amics i jo no l'enteníem. Es va escaure que tenia a prop el senyor Ricard Martí --germà del Pere Martí, un dels fundadors del CB, tots dos veïns meus i tots dos ja traspassats-- i era un dels que més cridava. Jo devia tenir tretze o catorze anys i veure aquell senyor, normalment tan reposat i tan educat, cridant amb aquell defici, em semblava sorprenent. Aprofitant la coneixença li vaig demanar, "escolti, què li criden a l'àrbit" (llavors ningú en deia "àrbitre", siguem sincers). I ell, excitat però atent, em va donar la resposta: "llondro!". I veient la meua cara d'ignorància, tot tocant-se el cap amb un dit m'ho va aclarir: "llondro vol dir curt de gambals". Entesos. Tot seguit, els meus amics i jo ens vam ajuntar a la coral: "Llon-dro, llon-dro, llon-dro...". No sé si algun altre cop van tornar a insultar aquell àrbitre amb aquella paraula, però jo no la vaig sentir cridar mai més i fa ja molt temps que no escolto dir gamarús ni tòtil ni pallús... Ara tot ho arreglen dient "gilipollas", arrossegant l'o amb cara de fàstic. I molts cops, quan ho sento, penso en el senyor Ricard Martí i en tan pobres com ens hem tornat.